

**Так тобі й треба. Чому в
стосунках варто обирати себе**

КУПИТИ

«Не хочу рівно, хочу, як у кіно». Від першої закоханості й метеликів у животі до конфліктів та важких рішень.

У своїй новій книжці блогерка й авторка бестселера «Матера вам не наймичка» Катя Бльостка відверто ділиться власною історією, починаючи від посиденьок з подружкою на дискотеці та перших побачень і до сварок із чоловіком й усвідомлення власних потреб.

Ця історія про любов, секс і стосунки з чоловіками, вона про зростання у невеликому селищі та дорослішання. А ще ця історія про вибір та любов до себе як основу всіх стосунків. Від дівчинки-підлітки до дорослої жінки - авторка ділиться своїми поглядами з гумором, самоіронією та легкою дозою вишуканого матюччя.

Катя Бльостка - авторка бестселера «Матера вам не наймичка, або Чому діти - це прекрасно...», «матера» чотирьох синів, блогерка. Народилась і виросла в смт Гоща Рівненської області. У 2014-му переїхала в США.

КАТЯ
БЛЮСТКА

ТАК ТОБІ
Й ТРЕБА,

АБО ЧОМУ
В СТОСУНКАХ
ВАРТО
ОБИРАТИ
СЕБЕ

ВІХЛА

Катя Бльостка

**ТАК ТОБІ Й ТРЕБА,
або
ЧОМУ В СТОСУНКАХ
ВАРТО ОБИРАТИ
СЕБЕ**

віхблa

Київ · 2024

УДК 316.47:159.923.2](0.062)

Б70

Бльостка Катя

Б70 Так тобі й треба, або Чому в стосунках варто обирати себе / Катя Бльостка. — К.: Віхола, 2024. — 400 с. — (Серія «Життя»).

ISBN 978-617-8178-74-1

«Не хочу рівно, хочу, як у кіно». Від першої закоханості й метеликів у животі до конфліктів та важких рішень.

У своїй новій книжці блогерка й авторка бестселера «Матера вам не наймичка» Катя Бльостка відверто ділиться власною історією, починаючи від посиденьок з подружкою під дискотекою та перших побачень і до сварок із чоловіком й усвідомлення власних потреб.

Ця історія про любов, секс і стосунки з чоловіками, вона про зростання у невеликому селищі та дорослішання. А ще ця історія про вибір та любов до себе як основу всіх стосунків. Від дівчинки-підлітки до дорослої жінки — авторка ділиться своїми поглядами з гумором, самоіронією та легкою дозою вишуканого матюочця.

УДК 316.47:159.923.2](0.062)

В обкладинці використано фотографію Alina Roz Photography.

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Катя Бльостка, 2024

© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2024

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Відгуки про книжку

Я знаю Катю Бльостку як дотепну блогерку, яка вміло жонглює фольклорними фразеологізмами й феміністичними маніфестами, допомагаючи іншим жінкам бути добрішими до себе й до світу.

Прочитавши цю книжку, я пізнала іншу Катю Бльостку. Відверту жінку, яка влучно дібрала правильний тон для проговорення і мотиваційних байок, і приватних трагедій. Не маю сумнівів, що її історія зцілить тисячі жінок. Цього разу не лише через комедію.

Горювання, як і висміювання, — це терапевтичний процес. А ще це талант. У цьому тексті Катя розвинула його у глибокій і щирій манері, властивій їй як жінці, що вміє надихати й підтримувати інших жінок.

Так нам і треба. Саме так, гранично чесно і майстерно. Браво, Катю!

Емма Антонюк, блогерка, популяризаторка читання

Це дуже чесна книжка. Мені вона про те, як проживати своє життя, як приймати власні помилки і як бути вільною у виборі бути собою. Вона про стереотипи, про страхи, про очікування інших і про те, що ти завжди можеш обирати себе. Справді можеш. Ну, може, не завжди все-таки, але найчастіше. А ще вона про відвертість, про щемкість моментів і про наші чудові й смішні дев'яності та нульові початку тисячоліття...

Володимир Станчишин, психолог-психотерапевт

Імена змінені з міркувань захисту особистих даних.
Усі збіги випадкові

ПЕРЕДМОВА

Юна, як перша бубка на порічковому куці, Катруся, повертаючись додому з гімназії, після шести уроків і заняття в музичній школі, літаючи в роздумах про переглянутий учора мелодраматичний фільм, випадково усвідомила свій найбільший страх. Це усвідомлення застало мене так-а-так на Старій площі — діловому дістрікті Гоці, де по колу розташувалися сільрада, меблевий, паспортний, поліція, філія центру зайнятості, де викладали лозоплетіння, кафе «Монастирське» і баба, що продавала соняшникове насіння «стопка за гривню».

Ні, я не боялася, що в моєму житті станеться щось особливо погане. Я боялася, що в ньому взагалі нічого особливого не станеться. Уявлення, що моє життя буде рівним, як кардіограма позавчора усопшого, без гострих піків, без захмарних злетів, без болючих падінь, без дивовижних відкриттів, без екзистенційних потрясінь, одним словом, без феєричних, екстремальних вражень, основою яких є яскраві, насичені, позитивні, негативні, усякі, людські, МОЇ ВЛАСНІ досвіди, трансформувалося в неприємний холодок і пробігло хребтом по худорлявій спині. «Не хочу рівно — хочу, як у кіно», — пробубніла тоді Катя сама до себе.

Добубнілась! Ця книга, любі читачко / читачу (я амбітно сподіваюсь, що і мужчини ці букви очима заласкають), про пережите мною «кіно». Вона про любов, про стосунки з чоловіками, про любов до себе як основу всіх стосунків, про секс. Вона про зростання в невеликому селищі та його вплив на формування особистості. Вона про вихід із-під цього впливу, дорослішання та прийняття відповідальності... Вона про ВИБІР! І як же органічно в житті поєднуються сум від того, що довелося його зробити, і радість від того, що він, цей вибір, у мене таки був. Вона про переконання, що сформувалися на основі власного досвіду, з якими я завзято крокую життям, якими ділюсь, із гумором, самоіронією і легкою дозою вишуканого матюччя.

А ще ця книга, як я вважаю, звучить трьома голосами: дівчинки--підлітки, молодої мами і дорослої, самоіронічної, цілісної жінки. У ній немає знецінення, бо всі ці голоси однаково важливі. Вони мої. Вони в мені. Ще й досі.

Якщо говорити про глобальну місію цього рукопису, то, як і в «Матера вам не наймичка, або Чому діти — це прекрасно», вона полягає в підтримці жінок. Особливо тих, які не наважуються розказати свою історію через страх неприйняття й засудження. Я бачу вас. Я обіймаю вас. І якщо у вас кидають камінь, то просто пам'ятайте, що найміцніші римські дороги, які пережили розквіт і падіння всіх імперій, будували саме з цього матеріалу. Вимощуємо цим камінням свою дорогу і йдемо нею до себе, а отже, до щастя. Це єдиний вірний шлях.

Приємного читання.

Катя Бльостка

Пи. Си. Росія — країна-хуйня. Не втомлюся це повторювати.

1.ДИСКОТЕКА

Грудень. Субота. Мені шістнадцять. Вік помилок, яких не уникнути. Деякі з них будуть розпрекрасними, деякі — печально-повчальними, уроки із деяких я засвою лише тоді, коли матиму своїх дітей. Але факт залишається беззаперечним: усе, що відбувається зараз зі мною та навколо мене, усі сценарії, у яких я — головна героїня, частина масовки або взагалі відсутній персонаж, так чи інакше формують мою особистість. І в майбутньому я не раз використовуватиму їх як референси, намагаючись знайти вихід із якоїсь сраки, і не раз заново їх подумки проживатиму, проговорюючи слова давнішніх діалогів уже по-іншому, по-новому, по-мудрому, бо у тридцять п'ять уже точно знаю, як варто було б тоді відповісти. І не раз сміятимусь із себе й дякуватиму за ці спогади. І не раз здивую себе, розчулившись і пустивши скупі соплі, коли випадково почую саме ту пісню. Так, ту. Напевно, у кожної з нас є саме та пісня. Під неї я зі своїм першим коханням кружляла на дансполі в момент, коли його рука, ніби ненароком і так випадково, сповзла мені на дупу. Мій подих затримався у грудях, а він усе продовжував заглядати в очі кольору Українського Полісся.

Забудуться деталі, якісь декорації, навіть чиїсь імена... Не забудуться трепет, радість, розчарування, біль і любов... Не забудуться тодішні відчуття, які панували в душі. Їх не витерти з пам'яті.

А поки грудень, субота, мені, нагадаю, шістнадцять, і я збираюсь на дискотеку в «Кабак». «Кабак» — легендарне й суворе місце славної Гощанщини (насправді назва цього закладу «Ресторан “Україна”», але в народі вона чомусь не прижилась). Розташований у даунтауні селища, на окраїні парку, біля РАЦСу й універмагу, «Кабак» ніколи не вирізнявся зайвою урочистістю. Важко когось замилювати сірим облізлим фасадом та інтер'єром, основний акцент якого — фіолетові штори і скатертини з найдешевшої, нібито велюрової, тканини у вибиті тюльпани. Проте «ресторан» був своєрідним монополістом у сфері розваг тамтешньої молоді (альтернатив на той час не було, за винятком літньої пори, коли гецала дискотека під відкритим небом із найоригінальнішою назвою «Летній»). Фішка «Ресторану “Україна”»,

себто «Кабаку», — завидна версатильність закладу, бо у будні там накривали поминальні обіди з гороховим пюре і коливом із солодкого рису, у вихідні гуляли весілля, дні народження та хрестини з чорносливом у сметанному кремі й голубцями завбільшки з блоху (чомусь саме маленькі голубці вважались еталоном високої гощанської кухні). А поміж цими життєвими okazіями, що супроводжувалися ловкими гастрономічними шедеврами, вечорами в «Кабаку» крутили дискотеку.

Танці для молоді й тих, хто себе до такої категорії зараховував, попри поважну кількість зустрітих весен, вважались хайлайтом тамтешнього світського життя. У цій круговерті інтриг, романів, де юнацькі гормони вперемішку з досить доступним алкоголем, твої шанси на те, щоб закохатися, напиться, обблюватися чи отримати по морді («чи» часто змінювалося на «і»), у площині ймовірностей зростали в геометричній прогресії. Так, особливо «фартові», хоч рідко, але встигали прожити всі ці драматичні сценарії за один-єдиний вечір, уяви! Тут ти сьорбнув оковитої та відчув дивну миттєву слабкість. Далі «почистив карму», поблювавши за парканом. У моменті ейфорії від полегшення зрозумів, що любиш Люду з Червоної долини. Від цього осяяння розірвався поривом їй про це одразу ж оповісти. Після недовгих пошуків уздрів пасію в черзі до туалету. Гикаючи й хитаючись, признався в коханні. Вмить отримав за ці ніжні почуття по носі від її кавалера, якого просто не помітив поруч. Зібрав розбите серце до купи й пішов далі шукати нову одну-єдину.

Прекрасність цих феєричних провінційних походеньок на дискотеку в юному віці полягала в можливості прожити в тому однісінькому суботньому вечорі ціле захопливе життя, водночас усвідомлюючи, що все твоє життя ще попереду. Хіба це не чудово? Га?

Тому я збираюсь. Тулю на себе ліфчик із пушапом, сорочку з неглибоким вирізом, яку позичила в подруги, мініспідницю, чорні колготки на 20 ден і ботфорти на підборах. На етапі надягання спідниці мама зачухе очі під лоба й заявляє, що не може на це дивитись.

— Куди воно? До чого воно? Мороз надворі! Ти давно від циститу лічилася?

— Ну, мам... — заводжу й далі, підтягую колготки, смішно

присідаючи, і, ніби відштовхуючись від підлоги, смикаю їх під самі цицьки, намагаючись не зробити зачіпку нігтями, які наманікюрила червоним лаком.

— Не, ну я не можу на це дивитись, — повторила мама і вийшла з кімнати, грюкнувши дверима.

Мама не може, то баба завш гаразд! Вона — делікатна жіночка сімдесяти п'яти літ, невисокого зросту, худорлява, кароока, із сухеньким, але жвавим обличчям, приємним голосом і ніжними руками. Від неї так приємно пахне випічкою, барбовалом і добротою. Зрозуміти цей аромат, а тим паче точно оформити його у слова, я змогла, лише коли подорослішала. У ньому нотки ласки і прийняття. Її ріденьке волосся нагадує суміш солі з перцем. Поміж темних пасом видніються сріблясті волосини. А темних пасом, попри бабусин поважний вік, таки чимало. Вона збирає їх у невелику гульку, підтримуючи кількома невидимками, та ховає під хусточку, товщина якої залежить від сезону, а узор — від особливих дат церковного календаря. Коли починаю фарбуватися, старенька заходить у кімнату, сідає на ліжку й коментує кожен мій рух.

«Нігті — то це жива тобі менстру, коб мене хто спитав!» — проводить ловку аналогію вона, висловлюючи обурення щодо мого вибору надто вульгарного кольору лаку. Так, усе червоне автоматично вважалося вульгарним або, як казалося, «надто визивающе».

Повноцінного терміна «менструація» бабуса ніколи не вживала. Як і в багатьох людей її покоління, проста згадка критичних днів у розмові викликала відчутний дискомфорт. Саме тому вона скоротила його до зручного їй мінімуму та вживала лише у випадках, коли червоний колір доводив до крайньої межі роздратування. Менструація ж у нашій сім'ї називалася «ділами». «У мене діла» — загадкова фраза, яка для нас мала лише одне значення.

«Ну і нащо ти оце квецяєшся тим?.. Я нать не знаю, що воно таке. То ж молоде — воно і так гарне. Там хімія одна в тих тюбиках. Нать не кажи мені, скільки ти заплатила за цю гадость. Я не хочу того знати». Минає п'ять секунд. «Скільки воно стоїть?» Бабуса причитає, створюючи розважальне звукове тло, а я шатірю мордяку тоналкою, замальовуючи нею навіть пишні губи. Очі — лише чорні смокі.

До речі, про «смокі». Подруга обіцяла дорогою купити цигарок.

Катерина легенько возрадувалась від цієї думки і всміхнулась сама собі у дзеркалі, паралельно перевіряючи, чи крупинка гірчиці з домашньої кубаси, яку нещодавно навернула, не застрягла між зубами.

Починаю фарбувати вії, відкриваючи рота. Цей простий рух дає змогу натягнути морду для кращого профарбовування. Дивно, як він вписався в мою мейкапну рутину, з'явившись фактично на інстинктивному рівні, щойно я вперше взяла в руки тюбик туші.

Не відриваюсь. Продовжую. Упевненим рухом руки наношу напівпрозорий блиск, у якому ніжно переливаються блідо-рожеві блискітки, на зашуровані тоналкою губи. М-м-м-м, краса.

«Живий тобі мрець», — лаконічно підсумувала бабуся Ганя, давши назву сьогоднішньому макіяжу, від якого особисто я в захваті, бо вийшло навіть краще, ніж у Авріл Лавін.

Як цікаво получаєцца... У шістнадцять ти малюєшся експресивно. Мета: здаватися старшою, візуально додавши до свого справжнього віку. У тридцять п'ять декоративної косметики в арсеналі значно менше. Часто це елементарний мінімум, який надає шкірі сяння та підкреслює рум'янець. Мета: показати людям, що нирки працюють добре.

Наступним у хід іде пробник парфумів від Avon, який я використовую ощадливо, помазавши ковпачком лише за вухами, бо ділю його із сестрою. До речі, про вуха. Не забуваймо про акцентні масивні прикраси. Мої улюблені сережки-кільця, діаметром десять сантиметрів, додають образу потрібної нотки бунтарства.

Так, а де мобілка? Фух, знайшла на ліжку, закуйовджену в покривалі. Тьмяно-зелененька Nokia 11 з яскраво-блакитною підсвіткою екрана. Донедавна я демонстративно носила її на блискучому шнурку, вчепивши на лебедину шию. Чому? Щоб люди бачили, що в мене є мобільний телефон, звісно. Ще рік тому він вважався своєрідним символом достатку. Не зв'язку, а саме достатку, бо дзвонити з нього особливо не було кому й за що. А зараз таке нагрудне носіння вважається несмаком, тому я просто вкинула мобілку в сріблясту сумочку з чорними лаковими ручками. Наявність її в кожного другого звільнила мене від токсичної потреби випендрюватись. Виняток: мобілка з кольоровим екраном. Якщо маєш таку, то гріх не випендрюватися.

Сумочка моя, до речі, також від Avon. Треба ж було якось підтримувати бізнес однокласниці, яка мені першій вручала новенькі каталоги й дозволяла тертись об ті пахучі сторінки мордякою до того, як об них обітре шию пів класу.

Старенька плойка гріється для підкручування окремих пасом, а баба тим часом зачинає свою звичну розповідь, у якій перша гостросюжетна лінія — про Орісю Микитосіну. Цю історію я знаю напам'ять. Оріся була перша дівка на селі (а в селі сім хат). Вродлива та перспективна, надія батьків і баби, що жила на вигоні. Але її, бідаку, взяв і занапастив якийсь там заїжджий комісар. Цей «гастролер», як виявилось, «просто хотів з нею виспатися». Саме це формулювання вживала бабуса, якщо треба було розповісти про інтим. «А хлопцю що? А з нього як з гуски вода. Оріся ж получила з дитиною... А вона ж така була славна, як порічка на компот. Мусив її батько їхати шукати того комісара і волочить гада за чуба під призьбу, щоб женився на дочці...». Далі традиційно починалася розповідь про Миколу, який був «ну дуже красивий, ну такий красивий, що не сонце йому світило, а він сонцю...». За довгі роки життя з бабусею я вже вивчила таке: якщо в її розповідях людина неймовірно красива, то це значить, що вона дасть дуба. Ось така от цікава закономірність. Тому на словах «ну такий красивий» я розуміла, що бідному Миколі не позаздриш. Попри його неземну вроду, у цій історії на парубка чекає неминучий пиздець.

— І що ти думаєш? Розбивсь на мотоциклі. У мороз, на слизькій дорозі. Чи хто ж думав, чи хто ж знав?.. А Ольця?!

— Теж була така красива? — промацую ґрунт, щоб підготувати себе до кульмінації бабиних історій, паралельно знімаючи коси з пекельно гарячого електростержня та фіксуючи новостворені кучері лаком «Прелесть».

— Ну, не дуже... — відповідає бабуса.

— Фух, значить, жити буде, — кажу, від чого сестра, яка непомітно зайшла в кімнату, залилась диким сміхом.

— Нема нічого смішного. Ольця промерзла і заробила туберкульоз. Тоді багато людей так слабували. Шуточки тобі чи що? Гигочуть вони, бач-но! Дурносміхи! — промовила баба й різким рухом старенької руки розправила сірий фартух, який носила поверх байкового темно--синього халата в дрібний горошок.

Ох, як мені хочеться знову почути ці історії про ну дуже красивих, але не дуже живучих. Як же кортить почути їх хоча б ще раз! А тоді ти монотонно кивала головою, не надто вслухаючись, плювала на ватну паличку й шепотіла собі під носа «твою ж матір», намагаючись стерти пляму від туші, яку щойно помітила під ідеально поскубаною бровою.

Ну що? Образ готовий, макіяж у стилі «дочка убитого клоуна» видався як ніколи толковим. Настав час для фінального перформансу, що зветься «Дайте грошей». Мама з порогу відрізала: «На тобі п'ять гривень і шуруй, доки я не передумала». Бабуся подвоїла ставку, додавши ще п'ять.

Найскладніше було «обробити» діда. Там треба вміти зчитувати все: настрій, вираз обличчя, погодні умови за вікном, політичні умови в країні, стадію конфлікту з сусідкою через межу на городі... Дід був чоловіком із вибуховим характером, тому, підходячи до нього, я знала, що шанси отримати гроші й бути посланою кібенімати у мене абсолютно рівні. І це в найоптимістичніших прогнозах експертів.

Але сьогодні фортуна на моєму боці. Після хвилини шарудіння по кишенях пальт, що акуратно висіли в дідовій такій педантичній шафі, він виймає невелику пачечку грошей і висмикує з неї п'ять гривень. Василь Іванович був чоловіком високим, смаглявим, пишногубим та видним. Акцентна лисина його не псувала. Він любив красивий одяг і не мав звички собі в ньому відмовляти, принаймні поки було здоров'я вигулювати ті убьори, як говорилося, на місто.

Його коричнева дерев'яна шафа — окремий дивосвіт. Відчиняєш дверцята — ліворуч висять краватки. Які хоч! З чудернацькими, заплутаними, як доля емігранта, узорами; з дрібними ніжними квіточками, у стилі картин Моне; з геометричними фігурами, такими лаконічними і стриманими... Біля краваток, на контрасті, розташувалося кілька грізних шкіряних папруг. Праворуч — брюки на кант і сорочки. На поличках — акуратно складені кофти на ґудзиках. У дідовій шафі, як у стриптиз-клубі, можна на все дивитися, але не можна нічого чіпати руками. Не дивно, що саме шафа слугувала йому сейфом. Дід мав звичку тикати пенсію, яку щомісяця приносила поштарка, по кишенях верхнього одягу й інколи сам забував, у які куртки, пальта, піджаки прилаштував свої фінанси.

«Шоб три гривні принесла здачі, — наказує дід строго. — Ко-ко-

конхвету хоч?» — уже ніжним голосом пропонує він через кілька секунд. Разом із грошима в усіх кишенях дідових лахів завжди лежали каштани (оберіг від молі) і цукерки-смоктунці типу «Дюшес», «Барбарис», «Рачок»... Мені інколи здавалося, що ті кишені просто бездонні. «Скарей давай! Будеш чи не?» — дід починає нервуватись. «Ні, дя... Буду!» — швидко змінюю думку й хапаю смоктунці. Після цигарок, на які в мене з подругою сьогодні грандіозні плани, було б добре чимось закусити. Особливо після екстреного жування туї кілька тижнів тому, коли нас ледь не застукала за курінням її мама, барбариска під рукою — завжди гарний варіант.

До речі, про цигарки. Крім виконання своєї безпосередньої функції, для молоденьких, але вже таких емансипованих кобилиць (якими ми з подругою себе, беззаперечно, вважали в ніжному віці), вони слугували інструментом езотеричних практик і способом ворожінь, що відтуляв завісу майбутнього, яке, авжеж, приготувало для нас кохання, достойне екранізації.

Як же дізнатися ім'я хлопця, якого доля загорнула в подарунковий папір і приберігає саме для тебе? Елементарно! Оближи фільтра з цигарки. Точніше, відповідно до інструкції, вербально переданої мені знайомою біля шкільного туалету під час дружнього позичання прокладки, треба викурити цигарку до кінця. Потім прикласти її фільтр до язика стільки разів, скільки років прожила на світі (у моєму випадку — шістнадцять). Після цих оральних маніпуляцій — крутити несамовито цього смердючого циліндрика пальцями (кількість обертів, знову ж таки, відповідає віку юної діви) й опісля вдивлятися в його основу, бо, як стародавня легенда гласить (а древні легенди губою отако просто не ляпають), перша буква його імені покажеться саме там — на покрученому фільтрі папіроси Marlboro Silver.

Знайома, яка подарувала мені ці сакральні знання, давно вже вийшла на новий рівень. Одного разу я бачила, як вона проколола пальця голкою, потім чавила його до синьки, щоб краплинами крові на цигарці написати ім'я хлопця, якого вона мріє причарувати. Я подитячому наївно запитала, чи можна обманути систему і використати, наприклад, кетчуп, за що була обдарована зневажливим поглядом, який трактувався б як «заткнись».

«Кохання без болю і страждань не приходить...» — філософськи

відповіла знайома й далі виводила ім'я «Сірожа» на білому папері тютюнового виробу.

«Шо, бля?» — подумала я. Уже тоді вся ця парадигма нероздільності любові й страждань замуляла мені і в душі, і в сраці, але озвучити свою позицію я ще не мала сміливості. Чому? Бо, мушу нагадати, поки що я — яловка, майже нецілована, а ця знайома вже встигла позустрічатись із трьома хлопцями і помітити бідолашного «Сірожу» четвертим у площині бажаної реальності.

Повертаємось до цигаркових фільтрів та аналізу отриманої інформації.

— «Ж»! Я бачу ж! Це Жора? — скрикує бадьоро подруга.

— Жопа, — не стримуюсь я, і ми разом гигочемо, як очманілі арктичні лисиці з відомого мема, стоячи в невеличкому дерев'яному туалеті в парку та прогулюючи, певно, гімназійний факультатив «Антична культура».

Спливуть роки, і я згадуватиму ці ворожіння й розумітиму, що «ж» таки була пророчою. Жовті зуби — це те, що віщувала нам цигарка. Збулось. Збулось! Хай хтось після цього скаже, що всі ці лизання цигаркових фільтрів — херня. Язик не повернеться! Я ще поки не знаю, по чому будуть відбілювання, пломби, канали й коронки, тому й далі безтурботно збираюсь на дискотеку, радіючи можливості покружляти в тютюновому угарі з моєю вірною Ольгердою.

Ворушись! Час, дівчино, піджимає. Правий чобіт, до речі, теж. У голові мелькає думка, що варто було б підстригти нігті на ногах, але вже нема коли. Цієї секунди розумію всю глибину коронної фрази моєї бабусі: «Морду вмила, а сраку забула», — так вона казала, споглядаючи, як я малюю вії, збираючись на день народження до подруги, але забула витерти рота від сметани, з якою ще п'ять хвилин тому уплітала варенички з картоплею. (Нехай славиться українська традиційна страва.)

Може, це шкарпетку зняти? Звучить як раціональне розв'язання проблеми. Знімаю лише з правої ноги, бо з лівим чоботом усе окей. Надягаю пуховик, дивлюсь у дзеркало. Як же мене дратує його дивний світло-коричневий колір. І як мама змогла мене переконати його обрати? Я ж так мужньо гнула свою лінію, стоячи на картонці за шторкою однієї з будок рівненського речового базару. Але продавчиня,

падлюка така, приєдналась до маминих «то ж подивись, як славно, і попу закриває» зі своїм «ви до мене ще прийдете по весняну курточку, от побачите», і під тиском їхньої фешн-експертності та мінусових температур, що робили ці примірки пекельно-нестерпними, я таки здалася.

Тепер завдання номер один — вчасно чкурнути з хати до того моменту, як мама стане у дверях веранди і почне сповідати мене щодо важливості головних уборів, а також проводити красномовні паралелі між випадками відсутності шапки й наявності менінгіту.

— Бігом наділа!

— Ну мам! — затягую я, як спрагла коза.

— Шо «мам»? Або надіваєш шапку, або ідеш в очерет, — відрізає радикально налаштована мама.

Я вдивляюся в її синьо-сірі очі і думаю: «Ну як же ти можеш зі мною так чинити? Ну як же ти не розумієш, що шапка вбиває вайб гламуру, який я так скрупульозно нашаровувала весь вечір. Поклади, ненюко, руку на груди й перевір, чи взагалі в тебе є серце...».

Далі стою мовчки, імітуючи кровну образу.

— Доця, не тріпай нерви, — обм'якає мама і всміхається.

По тому «доця» я розумію, що відбувся шифт риторики, і діло, як то кажуть, буде. Тримаюся! Стою на своєму! Якщо я зараз знайду ще кілька раціональних аргументів, то ми, можливо, зійдемося на капішоні. А капішон, усі знають, як дишло — як повернеш, так і вийшло, а якщо він ще й відщипається і влазить в ейвонівську сумочку, то це не компроміс, а виграшна для мене угода.

— Добре. Але капішона не знімає, бо відкручу ті великі вуха. Ясно? — погрожує мама.

— Не буду! Не зніму! Я в ньому цілий вечір танцюватиму! — іронічно обіцяю, демонстративно напинаючи його на голову. Не втрачаючи зорового контакту, Катя міцно притискає і клацає дві заклепки капішона під бородою, щоб показати мамі, що не лише вуха, а й шия в теплі.

Натягнувши перчатки, швиденько вискакую з хати. Дід не посипав піском стежку, бо слухав «останні вісті», тому до воріт добираюся напівраком, сковзаючись і нашіптуючи собі під носа: «Йосип на кобилі, ще не хватало убитись...».

— Щоб у дванадцять була вдома, — гукає вслід мама.

Мовчу і соплю у дві ніздрі, які від морозу смішно так злипаються.

— Катю, ти мене почула? — ці слова наздоганяють і луплять мене у спину, десь поміж лопаток.

Я то почула, але, встигнувши зникнути за кущами, вирішила не відповідати. Я добре знала, що до встановленого моїм рідним «жандармом» часу не повернусь. О десятій найцікавіше на дискотеці тільки починалось: купа людей придибувала до забави, попередньо зустрівшись своїми невеличкими компаніями, щоб «продуктивно» посидіти в кафешках. Найкраща музика та дикі танці під «Дикі танці» Руслани, яка тільки-но представила пісню, з якою їде на Євробачення, лише починали трусити залу... Та якщо вечір видасться гімно й нічого цікавого не відбудеться, то задля безпеки я буду змушена прибитись до сусідки, щоб разом клевати додому нічними вулицями, вдаючи, ніби ні я, ні вона ні на граминочку не засмучені тим фактом, що жоден із бравих гоцанських легенів не бився з охочим суперником за можливість провести вас додому, насолоджуючись двадцятихвилинною можливістю просто крокувати на морозі у вашій лучезарній присутності й обговорюючи нову серію якогось ванільного серіалу. А сусідка, що важливо, раніше пів на першу додому не рушає. Ніколи! Тому вибач, маман, до дванадцятої ну ніяк за будь-якого розкладу.

Можна було б, звичайно, взяти таксі (їх на Гощі аж дві машини). І гроші спеціально для цього я, вдаючи далекоглядність, відклала. Як то кажуть, «на случай вонючий». Можна було б. Звичайно. Але ж реаліст у мені підказує, що цей план — черговий наївний пиздбож, бо всі гроші вже через годину будуть витрачені на високоградусний напій, ананасовий сік, сухарики зі смаком холодцю і хріну та орбіт «Ніжна м'ята».

І я йду пішки. До парку (а саме там зустрічаюся з подругою) десь приблизно кілометр. Вулиці підсвічують поодинокі ліхтарі. Сніг порипує під ногами. Правий чобіт, паразит такий, не лише жме, а й тре. Але я не дозволяю цьому дурному пантофлю зіпсувати мені настрій. Я відчуваюсь красивою, неймовірно красивою. У грудях лоскоче віра в те, що сьогодні зі мною обов'язково станеться щось прекрасне. Ніби все можливо. Так, саме тут, у маленькому смт Гоща, обов'язково зі

мною, обов'язково сьогодні, обов'язково прекрасне. Саме ця віра і є надважливим атрибутом того ніжного віку. Її можна розгубити, старшаючи, а потім боротися з власною раціональністю, щоб відродити її в собі... А поки що, зараз, у цей грудневий вечір, я крокую мостом через гощанський ставок із відчуттям того, що всесвіт кидає квіти мені під ноги. І це відчуття неймовірне. Навіть собака, який зненацька вибіг із кущів і загавкав, мене не злякав, а був посланий кібенімати з особливою грацією, яку я сьогодні, беззаперечно, уособлюю.

Подруга чекає мене біля входу в парк, що позначений кованою аркою, тупцюючи з ноги на ногу. За її ловким підскакуванням я розумію, що сія коліжанка змерзла, як сучка під плотом, і я знову на двадцять хвилин запізнилася. Влітку таке запізнення вважалось би традиційно фешенебельним. Узимку ж — традиційно безсовісним. Я перепрошую за те, що змусила чекати, і чмокаю її в губи. Вона ж у моменті прощає, бо нема часу на образи. Цей вечір у страхах розпочинається.

Склавши у спільну касу наші сьогоднішні фінанси, ми заходимо в кафе. Кинувши деяким знайомим напівбайдуже «привіт», упевненою ходою прямуємо до бару. Замовляємо раніше згаданий продуктовий набір, соромливо ховаючи очі від барменші.

Вона — жіночка років сорока п'яти, з коротким волоссям кольору стиглої вишні та поглядом Сильвестра Сталлоне, набутим протягом професійної діяльності в індустрії гостинності. Вбрана ця дама в червону в'язану кофту з масивною горловиною, рейтузи та чоботи--дутіки. Її стан підперезаний коротеньким синтетичним фартушком ніжно-блакитного кольору, оздобленим білими рюшами, які надають образу барменші якоїсь комічної ошатності. Поверх одягу вона носить камизельку на овчині. На вигляд теплючу, а судячи з розміру — відібрану в її чоловіка. Я розглядаю її руки, які так контрастують із тією втомленою і пізналою життя камизелькою. На них красуються золоті каблучки: обручка, що дещо врізається в безіменний, золота змійка, що кілька разів обвила нехуденький середній палець, і величезний перстень на вказівному. Саме останній припалював мою увагу до себе, бо це той рідкісний випадок, коли сама Катерина конкретно такий ніколи б не одягнула, але хотіла б мати в запасі таких

аж три. Здоровенний камінь, та ще й малинового кольору, та ще й ромбічної форми, та ще й у розцяцькованій золотій оправі, з викрутасами, схожі до яких зустрічаються лише на воротах церковних вівтарів...

Подруга шарпає мене за рукав, повертаючи в реальність. Далі ми ведемо кількахвилинні дебати на тему «Чи брати шоколадку “Корона”». Барменша демонстративно закриває очі. Після вкрай аргументованої дискусії вирішуємо «Корону» таки брати. Тепер залишилось обговорити, яку саме — з родзинками чи... «О, Господи! — волає жіночка. — Моя корова швидше телилася! Ну, дівчата, яка вам різниця, якою шоколадкою блювати? З горішками давати?» — запитала вона так, що ми синхронно і ствердно закивали головами, хоча шоколад із горішками взагалі не любимо. (Перш ніж продовжити, звернімо увагу на таке. Сумна іронія таїться в тому, що в описані буремні часи алкоголь неповнолітнім продавався без проблем. Кожна продавчиня залишала за собою право кинути осудливий погляд, нахамити, буркнути щось типу «а твоя мама знає, що ти тут купуєш?» і, попри це, успішно та до кінця проводила злочинну трансакцію, взявши гроші та вручивши бухло, хоча опція «тобі не продам, бо ти — гімно мале» завжди була в наявності. Я не намагаюсь романтизувати вживання алкоголю підлітками. Ні. У цьому немає нічого правильного, звісно. Ба більше, думка про те, що хтось із моїх синів залле бузю, не досягши законно допустимого для цього віку, викликає в мене як мінімум занепокоєння. Але ця розповідь не про те, як мало б бути, а про те, як було. І це «було» передбачало алкоголь.)

«І два одноразові стаканчики. Дякуємо. Пакет не треба», — просямляли ми майже в унісон. Розрахувавшись і акуратненько спакувавши чекушечку (і те, що до неї пасувало) у мою, як виявилось, безрозмірну сумочку та вкотре здивувавшись, як багато в неї влазить, дві подруги попрямували до виходу.

— Ти чула, як вона з нами говорила? Жах! Який моветон! — ображено бубоню я, сумніваючись, чи правильно вжила слово «моветон» у цьому контексті, і паралельно роздираю зубами пачку сухариків у парку, на холодній дерев'яній лавці, яку ми облюбували собі під «поляну».

— І не кажи! Якась хамка. А оце її «яка різниця, якою шоколадкою

блювати...» — перекиривляє барменшу подруга.

— Якась некомпетентна, їй-бо. Хіба вона не знає, що під час блювання горішки деруть горло?

Після останньої фрази ми вибухнули сміхом, згадали, що цей вечір просто мусить бути прекрасним, та розпочали святкування життя й наявності в ньому нас одна в одній. Коктейль «викрутка» (сік із горілкою) влаштовував нас за всіма параметрами: смачно, градусно і, що не менш важливо, культурно. Якщо хтось проходитиме повз і вирішить присвітити ліхтариком, щоб побачити, хто ж там такий сидить під покривом ночі на лавочці місцевого парку, то уздріне лише двох невинних шістнадцяток, які в темноті на грудневому морозі попивають сочок із пластмасових стаканчиків, сплівшись руками в позицію на брудершафт.

— Ну, за нас, — прозвучав перший багатослівний тост. Як же, блядь, холодно на цій довбаній лавці. Відчуваю, як від морозу починають чухатися коліна. Я легонько підтрушуюсь, хукаю собі на руки й натягую капішон до самого носа, таки радіючи, що він є (мамо, привіт!).

— Друга за друга, — сказала Ольгерда як відрізала, і ми чмокнулись у губи вдруге за вечір, бо ця дружба в житті обох архіважлива. Ми з восьмого класу разом (саме тоді подруга перевелася в мою школу). Ми сидимо за однією партою. Я пишу для неї твори із зарубіжної літератури про героїв книжок, яких вона ніколи не читала, а вона розв'язує за мене математичні задачки і знаходить дискримінант, якого я не знайшла б, навіть якби той звисав у мене з носа. Ми ділимо на двох радість, смуток, лахи й пиріжки з абрикосами, які по черзі купуємо на шкільній перерві в милої бабусі. А от залицяльників ніколи не ділимо, бо давно вирішили, що жоден із них не вартий того, щоб жертвувати цією дружною, яка пашиє і бує виром емоцій, душевною близькістю, теплотою, щирістю й однаковим почуттям гумору. А що нам взамін можуть запропонувати ті залицяльники? Слинявий поцілунок і халявний бірмікс? Радість, м'яко кажучи, сумнівна.

Ні, про справжнє кохання, ми, звісно, мріємо і давно домовились про посаду старшої дружки одна в одній на весіллі, але переконання, що характеристикою того справжнього, щирого, захопливого кохання є непорушність нашої сакральної дружби, засіло у свідомості на віки

вічні, алюміній (перехрестила лоба).

— Третя — за любов, — промовили в унісон. Як для жовторотих підлітків, наші знання послідовності всіх тостів можна вважати приголомшливими й насторожливими в однаковому співвідношенні.

Своєї першої, справжньої любові я ще не зустріла. Відчуття того, що все попереду, було інтригуючим і приємним. Усі ті кавалери, що були в моєму житті до цього моменту, утримували моє трепетне серденько не більш як два-три дні. До перших проводжань додому, недолугих поцілунків біля брами, діалогів про мотоцикл його брата і примітивних смс наступного дня у стилі «Ну що ти?» я ще якось трималась за образ принця, що вибудувала напередодні. Проте, тільки здобувши цей незабутній експіріанс, розуміла, що ні, не воно, не моє, не зачіпає і, головне, не захоплює. Я не знала, яким те справжнє кохання має бути, але точно знала, яким бути не має — нудним, обтяжливим. І з цим залізним переконанням манірно підношу одноразовий стаканчик із коктейлем «викрутка» вгору, уявно цокнувшись із темним небом, і лупешу його до дна так, ніби тиждень жила на межі зневоднення, ніби від цього залежить моє майбутнє, ніби саме сьогодні його й зустріну... А за любов що? Правильно, п'ють до дна. Лише до дна.

Хвилина, друга — і теплота починає розливатися по периферії тіла. Ноги м'якнуть, правий чобіт уже не жме, срака до лавки не примерзає. Навпаки, стає дещо душно, спекотно, і я, порушуючи священну клятву, дану неньці, знімаю з голови капішона. Разом із ним з тіла сповзають відчуття сорому і страх бути побаченими. Ще тридцять хвилин тому ми намагалися бути невидимими та за найменшого шороху затримували подих, готові прикинутися деревом, а зараз гигочемо, як макаки, згадуючи про знайому, що якось вийшла з туалету, випадково заправивши половину спідниці в колготки, і почеберяла розносити данспол запальними па. (Боже, які ж примітивні речі видаються смішними в тому віці!)

А що в нас по папіросах? У дні фінансового добробуту — Marlboro Silver. В усі інші дні — сині LM. На червоні ми навіть дивитися не можемо після того, як ледь не здохли, викуривши одразу по три через надмірне захоплення нікотиновими ворожіннями за вже згадуваним алгоритмом.

Затуляючи руками передостанній сірник від вітру, оберігаючи його

вогонь, неначе первісні печерні люди, намагаємось підпалити цигарку. Вийшло. Затягуємось. Підкашлюємо. Випускаємо дим. Ольгерда скаржитись, що я дмухнула їй у морду, і тепер вона засльозилася. Я, наслинивши пацьця, під яскраве світло ліхтарика Nokia 11, витираю туш, що потекла під її сіро-зеленими очима. Оля красива. Трошки нижча за мене, струнка, з теплим відтінком шкіри, тоненькими губами та густим каштановим волоссям до плечей, розкішний колір якого підтримувався хною з місцевого базару.

Мені ж насправді ніколи не подобалися ні запах, ні післясмак цигарок, але подобався сам процес. Ха, було в ньому щось таке романтично-манірне. Навіть тоді, коли нам доводилося тримати папіросу двома патичками, щоб не смерділи руки, і жувати зелені, кислючі, червиві тирольки, щоби приховати докази цього «злочину», я відчувала якийсь особливий вид жіночої свободи й дестигматизації. І саме задля цих відчуттів ми з Ольгердою були готові ходити по лезу ножа, ризикуючи бути (цитата мого діда) «нагодованими тими окурками, якщо ще раз хтось унюхає неладне». Це зараз я сприймаю куріння крізь призму шкоди для здоров'я, хоч інколи й можу затягнутися під келих просеко й задушевну розмову з подругою, а тоді та пачка Marlboro була атрибутом дорослості. І так, я поспішала дорослішати...

Закінчивши з цією okazією, прибравши сміття й викинувши його в бачок, попівсявши під кущем, ще раз перекуривши, ми готові (у прямому й переносному сенсі) рушати далі, щоб дивувати прекрасний гоцанський люд своїми ловкими танцями на дискотеці, музика якої гупає так, що чути аж у парку. Жувачка? Є! Блиск для губ? Є! Відчуття, що сьогодні в гоцанському «Кабаку» зустріну ді Капріо? Є! Вірна Ольга поруч? Є! Саме на цих чотирьох китах і тримається моя впевненість у тому, що вечір буде пречудесний. Тож, узявшись із подругою попідруки, ми посковзались назустріч пригодам.

Потік теплого повітря пронісся по обличчю та заплутався у волоссі, щойно ми відчинили двері дискотеки. В середині тхнуло перегаром, цигарками та солодкими парфумами, які використовувала кожна друга тутешня молодиця. (Чомусь саме на солодкі аромати був більший попит. Це я вам як наближена до продавчині Avon людина кажу.) Піднімаємось сходами на другий поверх, вдивляючись в обличчя

людей, які спускаються по зустрічній, і загадково всміхаємось. У теплому приміщенні все нещодавно ужане в морозному парку, як то кажуть у народі, розбирає нас із новою силою, і ми починаємо дивно пританцьовувати, дуркуючи ще до входу в залу.

До речі, про вхід. Його надійно охороняла людина, яку місцеві ніжно прозвали «Два рубля або на виход». Саме цією авангардною фразою вона вітала всіх потенційних клієнтів. Жодного тобі «добрий вечір», жодного «привіт». Нахуй можеш сходити зі своєю люб'язністю! «Два рубля або на виход» не жартує, не хвилюється, не тужить, а беземоційно, монотонно і, головне, ефективно виконує свою роботу. Вона — дівчина років вісімнадцяти, міцної тілобудови, з бетонним виразом обличчя, шершавим голосом та жовтим, як щойно вилуплене ципля, блондом, була родичкою власниці ресторану.

Отже, платиш дві гривні, отримуєш якусь печатку на зап'ясті, заходиш. Нема грошей? Брешеш, що хочеш на хвильку заскочити, бо терміново щось комусь треба передати. Тебе, звісно, пускають. Ти тішишся, що обхитрив систему, тобі вдалося... А херушки! Цілий вечір, не лінуючись, «Два рубля або на виход» буде тебе вишукувати, переслідувати і тероризувати. Зрештою ти або заплатиш ті дві гривні, або весь час ховатимешся за шторою, на підвіконні, у кучугурі шуб, пуховиків і пальт, яку наскидали дівчата, які так ловко фіцають на дансполі, поки ти, як лошара, плануєш, як покинути засідку й непомітно сходити попісяти.

А прекрасні панянки на дансполі скачуть під Діму Білана, який переконує, що «ти далжна рядам бить, ти далжна всьо прастіть...». Ми з подругою знімаємо пуховики, не відводячи погляду від кружляння публіки в напівтьмі, яку розрізає світло кольорових лампочок, що блимають в такт, створюючи відповідну атмосферу. З драматичних облич танцюристок, а також з огляду на той факт, що вони напам'ять знають усі слова цього «потужного» шлягеру, складається враження, ніби Діма таки вбив у юні голови переконання, що за замовчуванням вони щось комусь таки вже «далжни». (Це тепер сам чаморошний Діма і весь його покручений нарід далжни репарації всій Україні за скоєні російською армією злочини. А тоді ж, дуже прикро це визнавати, п'ятдесят відсотків усього, що звучало на дискотеці, було москальським і таким популярним.)

«Так, глянь, що в мене на голові», — осмикує мене Ольга. Ми інспектуємо зовнішній вигляд одна одної, перш ніж ринути до танцю й показати всім, де раки зимують. «Усе супер», — схвально промовляю і, взявши її за руку, рухаюсь до величезних колонок.

«Штольня! Спочатку було дуже весело, прикольно, а потім стало темно, страшно й больно...» Пісня качає, я кумедно рухаю попою і надіюсь, що ця лірика не стане саундтреком до сьогоднішнього вечора, бо самій пиздячити додому через міст поночі справді темно і страшно. А от больно — то не дай боже, тому про всяк випадок я вже запримітила й підморгнула тій самій сусідці, яка зі своєю компанією сиділа за столиком, а також знайомій дівчині з паралельної вулиці, з якою в нас збігається сімдесят відсотків маршруту, сигналізуючи обом, що я тут, і ми можемо покластись одна на одну.

«Багато таємниць ховає штольня, штольня...» — молодь витанцьовує і підспівує. На дансполі переважно дівчата. Хлопці стоять, підпираючи кутки, з пляшками пива в руках, та уважно спостерігають за перформенсом, бо сьогоднішня хореографія — то окремий вид мистецтва. Ніби вже й бачив сто разів, але очей не відвести.

Одні панянки рухаються сексуально, вигинаючись та присідаючи, погладжуючи себе й заграючи одна з одною, як березневі киці. Ці киці не просто підспівують. Вони проживають ці пісні. Вони у відповідному образі. Їхні обличчя то страждальні (особливо коли пісня про нещасну любов), то веселі й інтригуючі, натомість тіла майже розпластались по паркету в характерних пульсуючих рухах, що імітують те, чого з огляду на свій юний вік добра половина тих танцюристок ще ніколи не робила.

Па інших скуті і стримані. Вони монотонно тупцюють з ноги на ногу, очима вишукуючи щось на стелі. Їм некомфортно, і це помітно. На обличчях читається думка: «На холеру я сюди приперлася?! Сиділа б удома, дивилася б “Клон”, ноги в мисці парила б...».

Поряд із ними, на контрасті, фіцають люди-вентилятори. Вони махають кінцівками так, що ти споглядаєш і не розумієш, чи це танець, чи вони літак на посадку заводять. Такі танцюристи у хореографічному колективі, наприклад Руслани, десь на великій сцені мають ефектний вигляд, а от на паркеті в переповненому гощанському «Кабаку» — становлять небезпеку, бо, поринувши в танцювальний

екстаз, можуть повибивати зуби тому, хто поряд. І не розсердишся ж на цих вентиляторів по-людськи, ну! Вони просто танцюють так, ніби ніхто не бачить. А хіба не цього нас вчить відома життєва мудрість? Вентилятори без відчуття ритму — мій улюблений тип танцюристів. Здається, що я могла б годинами за ними спостерігати. Складається враження, що вони танцюють під якусь особливу, свою, неймовірну мелодію, яка лунає в їхніх головах, і мені так хотілося б її почути. Хлопцям-вентиляторам я волію відмовляти в повільному танці. Як показав гіркий досвід, після тих гарцувань вони червономорді, упрілі та, що характерно, вологі, як та земля у відлигу. Я не знаю, куди при-ткнути свої руки. Класти на його мокрі плечі неприємно, тому тримаю їх майже на весу в досить незручній позі, ледь торкаючись подушечками пальців його розгяченого тіла. Я постійно оминаю прямого погляду у вічі, бо за його носа, як за життя, з останніх сил тримається крапелька поту, й уникаю змістовної розмови, бо цей прекрасний легінь захекався так, що й не розбереш, що він там ледве белькоче, дихаючи ротом. Ну не зустріла я ще того єдиного, кого буде приємно торкатись навіть спітнілим. Та чи буде взагалі? Сама думка про це дискомфортна й гидлива...

«Разом нас багато, нас не подолати!» — заревли з колонки «Гринджоли». Люд дико заверещав, і кількість вентиляторів у натовпі раптово помножилась на десять. Навіть дівчата, які щойно танцювали так, ніби їх хтось змушує це робити, забули про свій звичний меланхолійний образ і завзято скачуть, немов за то гроші дають. Мені ж ця пісня ніколи не подобалася, але подобались ті відчуття, які вона викликала. Відчуття перемоги, сили, єдності... Навіть у шістнадцять я не була поза політикою. З таким дідом, як у мене, поза нею просто неможливо бути. Неможливо! Треба перебувати в контексті, треба розбиратися, треба цікавитися! А не цікавишся, то «іди з-перед очей, кацапюра паршива». (У моменти гніву дідусь любив нагадувати про національну належність мого батька і записувати мене в «той табір».)

«У тобі так багато сторін, я просто не розумію...» Дівчата почали плавно розпливатися по кутках, підвіконнях... Парубки ринули переймати їх та запрошувати до танцю. Пари повільно кружляють, а ми з Ольгою присіли половинками дуп на одне вільне крісло і споглядаємо ту романтичну картину. Пісня ж, холера, так проймає

душу кожнісіньким словом, що навіть декорації гощанської дискотеки здаються кадром із якогось голлівудського сопливо-прекрасного фільму про любов, у фіналі якого обов'язково все буде добре.

Ми з моєю лепшою коліжанкою сплелися руками до-куп-ки, як ото в народній пісні співається, дивлячись, як мелькають у штучному димі далекі постаті, і смакували одну думку на двох: «Чи зустрінеться той, з яким я танцюватиму під цю пісню з чітким відчуттям, що в ній співається саме про мене?». Очі посковзалися обличчями нерозтанцьованих кавалерів, що стовбичили біля барної стійки. Перспектива закохатися в одного з них не тішила ні мене, ні Ольгу, а от перспектива всмоктати один лонгер на двох звучала дуже привабливо.

А «СКАЙ» ще ж навіть другого куплету не зачав! Якими ж довгими здаються ті медляки, коли ви з подругою сидите в незручній позі та вдивляєтеся в натовп молоді з надією розгледіти в ньому якогось «Тома Гарді».

«Трошки більше, ніж навхрест, зав'язались вузлики...»

«А йобтвоюмать з твоїми вузликами! Скільки можна?!» — подумала я, уже дратуючись та чекаючи закінчення цього хіта. Раптово ловлю себе на усвідомленні, що пісня однаково і страшенно подобається, і страшенно нервує. Чому так — не знаю. Я сама собі не можу цього якось пояснити. Сперти все на нещасну любов не вийде, бо в мене її не було. Ні нещасної, ні щасливої. Я ні в кого по-справжньому ще не закохувалася. «Доторкнутись до зіниць, я навік в тобі застиг...» Ну як можна так красиво писати?! Ну як?! Аж бісить. Ні, лонгер почекає, дослухаємо. І я поклала голову Олі на плече...

Рука! Перед очима з'явилася рука. Вона простягнута до мене. Я знаю цей жест — це запрошення до танцю. «СКАЙ» і далі подразнює мою ніжну душевну організацію своєю надчуттєвою лірикою. Я піднімаю очі, щоб зобачити, хто ж це такий тут опаментався аж на другому куплеті й вирішив закрутити мене під звук чарівної мелодії.

— Можна? — промовив він, одним словом підтверджуючи свій намір.

— Можна, — відповіла я, подавши йому руку.

Він високий, смаглявий, кароокий, з густим каштановим волоссям. Він красивий, напrawdę, об'єктивно. Я знала його заочно, але наші шляхи ніколи не перетиналися. Якісь окремі уривки поодиноких

пліток, почутих від однокласниць та знайомих, складали неповну картину особистості цього новоприбулого кавалера. Він на три роки старший, випускник сусідньої школи, яку гощанці називали «верхньою», а гімназисти, до яких я гордо належала, — «галімою». Він кілька років тому зустрічався зі старшою за себе дівчиною (а це на той час вважалося ситуацією дещо авангардною, тому й осіло в моїй пам'яті). Зараз же навчається в рівненському університеті. Усе. Більше нічого не знаємо. Досьє дуже поверхове.

Отже, я, він, танцювальний майданчик. Андрій (звісно, це не його справжнє ім'я) ніжно кладе руки на мою талію. Ми починаємо повільно рухатися в музичний такт. На фізичному рівні мені комфортно. Відчуття ритму в нього, слава небесам, є. Політ, здається, нормальний. На душевному ж рівні — досить дивно. Він мовчить. Себе цей чарівний легінь ніяк не представив. Іменем моїм також не поцікавився. Хм... У такому разі можливі два сценарії: 1) це один із тих німих танців, після якого ви дякуєте, розходитеся по різних кутках і, зустрівшись знову, навіть «привіт» одне одному не кажете; 2) він знає, як мене звати, і, напевно, вважає, що і його ім'я мені відоме.

Танцюємо далі. Він, блін, мовчить і мовчить. Я поглядом шукаю Ольгу. Знайшла. Ось вона, риба моя, сидить на тому самому кріслі. Уже, щоправда, не сама, з лонгером, милуючись моїми «успіхами». Відповідним поглядом сигналізую їй, що конект із парубком не ахті. Вона трусить той лонгер у руках та посилає мені зворотний сигнал, який означає: «закругляйся та ходи до мене — буде тобі конект». Я всміхаюсь. Андрій це помічає. Тиша стає ще дискомфортнішою, але водночас мені не хочеться її порушувати.

— Хороша пісня, правда?

«Розродився», — подумала я, здивувавшись, та коротко відповіла:

— Так, хороша.

— Катю, ти щось святкуєш сьогодні?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ